

اعلامیه مطبوعاتی

رنج مردم فلسطین در پل ملک حسین (النبی): میان ازدحام، فساد و طبقه‌بندی VIP

(ترجمه)

در شرایطی که حکومت‌های پیرامون سرزمین مبارک فلسطین برای محاصره‌ی مردم آن، تنگ‌کردن عرصه بر آنان و واداشتن شان به ترک سرزمین خود و تسلیم آن به یهود هم‌دست شده‌اند، پل ملک حسین (النبی یا الکرامه) به عنوان شریان حیاتی اصلی فلسطینیان برای ارتباط با جهان خارج عمل می‌کند.

با این حال، این گذرگاه که باید وسیله‌ای برای جابه‌جایی باشد، به منبعی از رنج روزانه برای مسافران تبدیل شده است، به‌ویژه در سمت اردنی؛ جایی که عوامل انسانی، اداری و سیاسی در هم می‌آمیزند و صحنه‌ای آکنده از سختی و مشقت می‌سازند.

سفر عبور در هر دو جهت از طریق پل، گاهی تا بیش از ده ساعت به طول می‌انجامد، آن هم در شرایطی که حداقل خدمات انسانی فراهم نیست. سالخوردگان، بیماران و زنان رنج مضاعف می‌کشند؛ چراکه نه صندلی کافی وجود دارد، نه سالن‌هایی مناسب برای انتظار. گرمای طاقت‌فرسای تابستان و سرمای شدید زمستان نیز بر سنگینی این تجربه می‌افزاید.

مشکل زمانی داغ‌تر شد که مقامات اردنی اخیراً سیستم رزرو VIP قبلی را از طریق دفاتر سفر معین برقرار کردند؛ به‌ظاهر برای کاهش ازدحام و ساماندهی عبور و مرور. اما واقعیت نشان داد که این نظام به ابزاری برای انحصار، فساد و فشار بیشتر بر مسافران تبدیل شده است.

اکنون مسافر عادی به سختی می‌تواند رزروی نزدیک به دست آورد و این امر راه را برای بازار سیاه و دلالتان بلیت گشوده است؛ دلالتانی که اغلب از میان رجال دولت و به‌ویژه کارکنان پل هستند. شکایت مسافران حاکی از آن است که برخی دلالتان در هماهنگی با دفاتر خاص، بلیت‌ها را خریداری کرده و سپس آن‌ها را با چند برابر قیمت می‌فروشند.

این وضعیت بار مالی سنگینی بر دوش خانواده‌های فلسطینی گذاشته است که ناچار می‌شوند مبالغ گزافی بپردازند تا بتوانند رزروی فوری به دست آورند. این واقعیت نه تنها از وجود توطئه‌ای سازمان‌یافته پرده برمی‌دارد، بلکه دروازه‌ای به روی فساد و باج‌گیری نیز می‌گشاید. افزون بر آن، نشان‌دهنده‌ی هم‌دستی رژیم اردنی با رژیم یهود در روند تنگ کردن عرصه بر فلسطینیان و سوق دادن آن‌ها به ترک سرزمین شان است؛ گریز اجباری‌ای که از شدت رنج سفر و رفت‌وآمد به سرزمین مبارک گریزی برای شان باقی نمی‌گذارد.

در کنار بازار سیاه بلیت‌ها، نظام VIP شکلی آشکار از تبعیض را به وجود آورده است؛ بدین معنا که در برابر پرداخت مبالغ سنگین، که گاهی بیش از ۱۵۰ دینار برای هر نفر می‌رسد، مسافر از خدمات ویژه‌ای بهره‌مند می‌شود؛ از جمله عبور سریع بدون صف، کاهش مراحل اداری و انتقال با اتوبوس‌های مجهز به تهویه. این خدمات، عبور از پل را به صحنه‌ای طبقاتی بدل کرده است؛ کسی که پول دارد به سرعت می‌گذرد و آن‌که ندارد، اسیر صف‌های طولانی می‌ماند. بهره‌مندان اصلی این نظام نیز عمدتاً رجال دولتی اردنی هستند که در تبادلی با یهود، مردم را استثمار کرده و اموال شان را به یغما می‌برند.

مسئله تنها به ازدحام و فساد ختم نمی‌شود، بلکه عمقی روانی و سیاسی دارد. فلسطینیان رنج در پل را نوعی اذلال سازمان‌یافته می‌دانند؛ پیامی غیرمستقیم مبنی بر اینکه حرکت شان آزاد نیست و سفرشان یا به توان مالی‌شان بستگی دارد یا به صبرشان بر تحمل مشقت طولانی. بدین ترتیب، پلی که باید وسیله‌ی وصل باشد، به نماد فقدان کرامت و شکاف طبقاتی تبدیل شده است.

تشکیلات خودگردان فلسطین که گذرگاهش به ایست بازرسی گمرکی شبیه است؛ اموال شخصی مسافران را به بهانه‌ی انحصار آن‌ها برای عباس و پسرش طارق و برخی از نزدیکان قدرت مصادره می‌کند.

جانب یهود که با بازرسی امنیتی سختگیرانه، تحمیل عوارض سنگین بر خروجی‌ها، مصادره اموال و گرفتن مالیات بر وسایل شخصی فشار می‌آورد. جانب اردن که با گرفتن مالیات ورود و خروج، و اجبار مسافران به رزروهای پیشاپیش، عرصه را تنگ می‌کند و آنان را ناچار به استفاده از خدمات VIP می‌سازد؛ خدماتی که تنها سه کیلومتر مسیر را پوشش می‌دهد، اما هزینه‌ای گزاف بر دوش مسافران می‌گذارد.

یکی از مسافران پس از پایان مراحل طرف یهودی چنین خلاصه کرد: «از سمت دولت یهود بیرون می‌آیی که با بی‌انسانی با تو رفتار شده، تا وارد سمت اردنی شوی؛ گویی وارد جهنمی کوچک می‌شوی».

به این ترتیب، پل به نماد عینی تبدیل شده که چگونه حق طبیعی جابه‌جایی، به باری اقتصادی و روانی بدل می‌شود؛ باری که در آن توطئه علیه صمود فلسطینیان با فساد، احتکار و تبعیض گره خورده است.

هر کس به وضعیت پل بنگرد، طرح توطئه‌ای را می‌بیند که یهود با ابزارهایش، یعنی تشکیلات خودگردان فلسطین و رژیم اردنی علیه مردم فلسطین می‌بافند؛ با هدف تضعیف اراده و صبرشان تا ناچار به ترک سرزمین مبارک شوند و این زمین برای یهود پاک‌سازی گردد. در این میان، رژیم اردنی نقش «نگهبان وفادار» بر طولانی‌ترین مرز برای یهود را ایفا می‌کند، تشکیلات خودگردان فلسطین در جایگاه «جاسوس و بازوی امنیتی» یهود علیه باقی‌مانده‌ی مردم فلسطین عمل می‌نماید.

اما هیأت! هرگز این حکام نالایق و پست و همراهان شان از یهود، قادر نخواهند بود وعده‌ی الله سبحانه و تعالی را تغییر دهند؛ چنان‌که رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم فرمودند:

«لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقَاتِلَ الْمُسْلِمُونَ الْيَهُودَ، فَيَقْتُلُهُمُ الْمُسْلِمُونَ حَتَّى يَخْتَبِئَ الْيَهُودِيُّ مِنْ وَرَاءِ الْحَجَرِ وَالشَّجَرِ، فَيَقُولُ الْحَجَرُ أَوْ الشَّجَرُ: يَا مُسْلِمُ يَا عَبْدَ اللَّهِ هَذَا يَهُودِيٌّ خَلَفَى، فَتَعَالَ فَاقْتُلْهُ، إِلَّا الْغَرْقَدَ، فَإِنَّهُ مِنْ شَجَرِ الْيَهُودِ» (رواه احمد)

ترجمه: قیامت برپا نمی‌شود تا آنگاه که مسلمانان با یهود بجنگند، مسلمانان آنان را مورد کشتار قرار می‌دهند تا آنجا که یهودی پشت سنگ و یا درخت پنهان می‌شود و سنگ و یا درخت می‌گوید: ای مسلمان ای بنده الله این پشت سر من یهودی است بیا و آنرا بکش، جز درخت غرقده که آن درخت یهودی است.

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر – ولایة اردن